

ERÄS NYKYAJAN PROFEETTA

Pekka Ervastin esitelmä 13.10.1929

Kreikkalainen sana „profeetta“ merkitsee, niinkuin tiedämme, ennustaja, ehkä oikeastaan „oraakkelilauseen tulkitsija“, jonkun jumalallisen sanan, sanoman, tulkitsija. Ja tavallisesti käytämmekin tuota sanaa ennustajan merkityksessä. Kun ajattelemme profettaa, on meillä kuva ihmisestä, joka ennustaa tulevaisuudesta merkillisiä asioita. Semmoinen profetta on esim. Nostradamus, kuuluisa ranskalainen astrologi, joka kirjoitti muistiin ihmeellisiä ennustuksia, jotka ovat toteutuneet ja vähitellen toteutuvat. Tällöinen kuva meillä on enimmäkseen profetasta, ja näin ollen profettoja on maan päällä ollut hyvin vähän, aina on ollut ja on sängen vähän.

Mutta sana „profeetta“ merkitsee muutakin, se kreikankielessä tarkoitti myös totuuden julistajaa. Ja niitä ihmisiä, semmoisia profettoja, on epäilemättä aina ollut paljon enemmän kuin ennustajia. Profetta ei kyllä ole ollenkaan sama kuin pappi, papilla, opettajalla usein käsitämme totuuden julistajaa, ja jokainen pappi, joka on vakuutettu siitä, että hänen ilmoituksensa on tosi, on omasta mielestään totuuden julistaja, mutta hän ei silti suinkaan ole profetta, sillä pappi virallisen käsityksen mukaan julistaa semmoista totuutta, jonka hän on saanut, joka on hänelle ilmoitettu, josta hän on lukenut ja joka on jonkun kirkon, laitoksen tukema. Mutta profetta ei ole pappi tässä merkityksessä, hän on semmoinen ihminen aina, joka itse tietää sen totuuden, jonka hän julistaa, ihminen, joka ei ainoastaan usko niinkuin pappi, että se on totta, mitä hän puhuu, vaan joka puhuu sitä, mitä hän on kokenut, jolle siis Jumala itse, Elämä itse, on välittömästi ilmoittanut totuuden, jota hän julistaa.

Tällöinen käsitys meillä on profetasta. Ja silloin voisimme ensin ajatella, että profetat saattaisivat olla hyvin epäkäytännöllisiä, maailmasta vieraantuneita ihmisiä, filosofeja,

jotka kirjoittavat oman sanomansa muistiin ja antavat toisten niitä lukea. Mutta kun oikein tutkimme profeettojen elämää, huomaamme, että todelliset profeetat, joita me syystä voimme siksi nimittää, eivät ole rajoittuneet mihinkään luostarielämään, filosofiseen kamari-istumiseen, vaan he ovat olleet ihmisiä, jotka ovat lähteneet ulos maailmaan ja tuoneet sanomansa ihmisten kesken. He ovat tunteneet itsensä oman totuutensa täyttämiksi, sillä, kuten muistamme, kaikista suurimmat profeetat ovat sanoneet: „Olkaa rauhassa, ihmisveljeni, sillä minä olen löytänyt totuuden, minä ilmoitan sen teille ja te voitte rauhassa seurata minua.“ Ja samoin Jeesus Kristus sanoi: „Tulkaa minun luokseni kaikki, jotka olette raskautetut. Minä olen tie, totuus ja elämä, sentähden löydätte totuuden, jos seuraatte minua.“ Siksi kaikki suurimmat profeetat ovat aina sanoneet: „seurakaa minua, sillä minä olen totuuden ruumistuma“. Jos ei joku profeetta niin sanoisi, silloin hän ei enää asettuisi näiden profeettojen riviin, vaan meikäläisten, tavallisten ihmisten riviin ja hän sanoisi: „minä olen kyllä löytänyt totuuden, mutta en tahdo, että kukaan minua seuraisi, vaan seurakaa sitä totuutta, jota julistan“. Semmoisella sanalla hän osoittaisi olevansa heikko, kuten muut, hänellä ei silloin olisi sitä rakkautta, jota kaikilla tosi profetoilla on. Ei ole ollut kylliksi, että profeetta on sanonut: „minä tiedän totuuden“ – vaan hän, ollen tosi profeetta, on tuntenut suurta rakkautta ihmisiä kohtaan ja juuri rakkaudesta ihmisiä kohtaan on lähtenyt ulos maailmaan ja ottanut päälleen kaikki ne vaikeudet, jotka tulevat niille, jotka lähtevät toisia ihmisiä valistamaan ja opettamaan.

Semmoinen käsitys on meillä profeetasta. Ja profeettoja on suurempia ja pienempiä, on semmoisia, jotka kelpaavat kaikille ajoille, joiden sanoma on ikuinen, kuten Jeesuksen ja Buddhan. Mutta profeettoja on myös semmoisia, jotka ovat määrätyn ajan suhteen nähneet ihmisten hädän ja sen keinon, millä he voivat tuosta hädästä pelastua. Ne ovat enemmän nykyhetken profeettoja, jotka tahtovat pelastaa ihmisiä, jotka heidän ääntään

tahtovat kuulla. Semmoisia profeettoja on enemmän kuin näitä suurempia. Savonarola oli profeetta semmoisessa merkityksessä, ja hän oli profeetta, sillä hän saarnasi ihmisten kesken parannusta. Hän sanoi: „Tulee kovin vaikea aika, ja me kaikki kuolemme sukupuuttoon, elleimme tee parannusta.“ Ja ruttotauti tuli siihen kaupunkiin, mutta hyvin moni pelastui niistä, jotka jättivät ylellisen elämän ja rupesivat enemmän toisia ajattelemaan. Hän oli luonnollisesti pienemmän laatuinen profeetta. Ja semmoisia profeettoja löydämme ihmiskunnan historiasta paljon, Suomenkin historiasta tiedämme henkilöitä, kuten esim. Paavo Ruotsalainen.

Se profeetta, jota ajattelen ja jota olen tässä nimittänyt profeetaksi, on eräs nykyaikainen oppinut mies, josta varmasti kaikki olette kuulleet, sillä hänestä paljon puhutaan meidän aikanamme. Hän on itävaltalainen kreivi ja tohtori Richard Goudenrove-Kalergi, aivan tavallinen eurooppalainen ihminen, joka ei suinkaan itseään pidä profeettana ja jota ei kai kukaan ole siksi ajatellut, mutta jota nimitän profeetaksi sentähden, että hän mielestäni täyttää niitä ehtoja, joita me profeetalle asetamme. Minä en tunne hänen elämäänsä, enkä hänestä ei vielä ole mitään kirjoitettu, tunnen häntä vain niin paljon kuin ennen kirjojensa ja toimintansa perusteella voi häntä tuntea. Mikä sai huomioni häneen kiintymään, oli se, että viime keväänä, kesän alkupuolella, tutustuin siihen liikkeeseen, jonka presidenttinä, johtajana, hän on ja joka on vuosi vuodelta levinnyt täällä Euroopassa. Tämä liike on paneurooppalainen liike. Tämä tohtori Kalergi on sen liikkeen luoja, synnyttäjä. Ja niinkuin tiedämme, tämä paneurooppalainen liike tähtää Europan Yhdysvaltoihin tai Europan yhteenliittymiseen. Se ei aseta ehdoksi, että kaikki Europan vallat liittyisivät yhteen, vaan länsi-Europa, siis se Europa, joka on erillään Venäjältä, Neuvosto-Venäjältä. Jos vedämme viivan kartalla Petsamosta Konstantinopoliin, niin kaikki ne valtiot, paitsi Englanti, jotka jäävät tämän viivan länsipuolelle, saivat Kalergin mielestä

muodostaa Europan Yhdysvallat. Kenties Venäjä myöhemmin, mutta nyt se ei hyväksy länsi-eurooppalaista kulttuuria, ja Englanti taas ei oikeastaan kuulu Europan mantereeseen. Ja jos Europan valtiot näin liittyvät yhteen sekä taloudellisessa että poliittisessa merkityksessä, silloin on Europan tulevaisuus taattu, muuten se tuhoutuu.

Tässä näkyy kreivi Kalergin profeetallisuus, sillä hän on aivan sen ajatuksen läpätunkema, että Europa kulkee kohti häviötään, hän näkee suurena vaarana eurooppalaisen kulttuurin ja sivistyksen häviön, elleivät kansat liity yhteen suureen liittoon. Profeetan voimalla hän on tästä puhunut ja saanut liikkeen aikaan. Europassa on nyt olemassa suuri liike, johon monet Europan suuret valtiomiehet kuuluvat. Ja meillä on toivoa, että Europa ja tämä länsimainen kulttuuri pelastuu, että se yhä tulee säilymään ja kulkemaan eteenpäin. Se sama aate on ollut meillä teosofeilla pitkin aikaa, me olemme olleet tietoisia siitä täällä Suomessakin, että Europan Yhdysvaltojen täytyy muodostua. Ainoa järkevä ajatus on, että kristityt kansat liittyvät yhteen, eivätkä ole yhtämittäisessä sodassa keskenään. Meidän täytyy antaa veljeskättä toisille ja elää rauhassa, se on ainoa luonnollinen eurooppalaisen elämän ratkaisu. Tämän olemme tienneet ja näin ajatelleet vuosikymmenien aikana, mutta eipä meidän joukostamme ole kukaan osannut sillä tavalla tuoda esiin sitä ajatusta, kuin kreivi Kalergi, että hän on saanut joukot ja valioihmiset kuulemaan tätä ajatusta ja että hän itse rupesi työskentelemään tämän asian, aatteen puolesta. Ja tämä liike, joka alkoi v. 1923, on nyt levinnyt kaikkiin maihin ei ainoastaan Europassa, vaan myös Amerikassa ja muissa maanosissa.

Kreivi Kalergi on mielestäni aivan nerokas profeetta. Ja niinkuin sanoin, minä elän nyt semmoisessa toivossa, että Europa tulee kulkemaan kaunista tulevaisuutta kohti juuri sentähden, että Europassa kaikissa valtakunnissa aletaan ymmärtää, että rauha, eikä sota ja riita, vie ihmiskuntaa eteenpäin. Mutta en nyt ajattele kreivi Kalergia profeettana

ainoastaan tämän Europan yhteenliittymisaatteen, Paneuropan yhteydessä, joka on kaikille tuttu, vaan myöskin siinä merkityksessä, että hän julistaa jotain sanomaa. Kun kerran tutustuin hänen Paneuropa-aatteeseensa, tulin uteliaaksi ottamaan hieman enemmän selvää hänen ajatuksistaan, sillä hän on muutakin kirjoittanut. Ja minulle on nyt selvinnyt, että hän itse asiassa on hyvin etevä ajattelija, hän on suuri filosofi niin sanoakseni ranskalaisella tavalla, spirituellifilosofi, ei tuossa vanhassa saksalaisessa merkityksessä, että hän vaivaisi päätään metafysisillä kysymyksillä, vaan hän on semmoinen, että hän ajattelee niitä asioita, jotka ovat hyödyksi ihmiskunnalle, joista on apua kaikille ihmisille. Ei hän istu ja mieti korkeampia salaisuuksia, joista ihmisjärki tuskin pääsee selville, vaan hän on meikäläinen teosofinen filosofi, joka tietää, miten asiat ovat ja miten niiden tulisi olla. Hänen filosofiansa on perin käytännöllinen, mutta kuitenkin se nousee ihmeellisiin korkeuksiin, kuitenkin hän pääsee semmoisiin näkemyksiin, jotka lähentävät häntä meikäläiseen elämänymmärrykseen. Kun hänen kirjojaan olen lukenut, niin olen ajatellut monta kertaa: onko mahdollista, ettei hän tunne meikäläisiä katsantokantoja? Ei hän missään sano lukeneensa teosofisia kirjoja tai mitään semmoista, mutta mahdollista on, että hän on sitä tehnyt, mutta yhtä mahdollista on, ettei ole sitä tehnyt. Joka tapauksessa hän pääsee omista filosofisista ajatteluisaan semmoisiin johtopäätöksiin, jotka tuntuvat minusta perin ihmeellisiltä tavallisen filosofin suusta kuuluina. Hän tulee johtopäätöksissään ja näkemyksissään luonnollisiin symboleihin, luonnosta otettuihin symboleihin, hän näkee, kuinka luonto kirjoittaa ihmeellistä kieltä, jota kieltä meidän pitäisi lukea. Ja hän tulee semmoiseen johtopäätökseen, josta täällä juuri edellisessä esitelmässä on ollut puhetta, että ihmisen tulisi kuulla oman ruumiinsa ääntä. Hän on tietysti tutkinut Nietzscheä ja Nietzschehän oli sillä kannalla, että me ihmiset emme vielä tunne omaa fyysillistä ruumistamme, emmekä osaa sen ääntä

totella ja ottaa oppia siitä. On paljon mahdollista, että Kalergi on juuri Nietzscheä saanut tämmöisen katsantokannan, mutta hän on itse syvästi sen ymmärtänyt, ja hän pääsee omassa näkemyksessään aivan semmoiseen tulokseen, että hän asettaa ihmisen oman ruumiin, niinkuin Jeesus Kristuskin opetti meitä tekemään, ylös opettajaksi, jonka ääntä meidän tulisi kuulla. Kalergi sanoo, että meidän ruumiissamme piilee aivan oikeat vaistot ja jos me niistä pääsemme kiinni, silloin olemme ymmärtäneet, mikä elämä on. Ja elämä tietysti menee eteenpäin ihmiskunnassa ruumiin vaistojen nojalla siitä huolimatta, että me koetamme niitä tukahduttaa.

En tahdo täällä nyt täydellisesti esittää Kalergin filosofiaa, enkä tiedä, onko hän itsekään muodostanut itselleen kaikkea käsittävää filosofista systeemiä: hän ottaa muutamia kysymyksiä ja ratkaisee ne. Hän on käytännöllinen filosofi ja hän on tuntenut tehtäväkseen huolehtia Europasta. Hän rakastaa Europpaa ja sanoo itseään eurooppalaiseksi ja hän sanoo, että jokaisen meistä tulisi tuntea olevansa eurooppalainen ennen kaikkea, sitten vasta saksalainen, suomalainen tai mikä tahansa. Hän sanoo: Europan sielu on hyvin arvokas, se on pelastettava, sitä uhkaa suuri häviö, vaara, ja se sielu on muodostunut kaikkien yksilöiden sielujen pitennyksistä. Sentähden on tärkeää, että jokainen yksilö pääsisi tuntemaan Europan sielun. Tämä eurooppalainen rotu on hänen mielestään arvokas, korkein rotu, mitä on ollut, sentähden olisi surkea tappio ihmiskunnalle, jos tämä rotu häviäisi. Kreivi Kalergin mieltä vaivaavat sentähden aina kysymykset Europasta, sen kansoista, ihmisistä, sen mahdollisuuksista tulevaisuudessa. Ja hänen filosofiansa on tavallaan kuin tämän eurooppalaisen, aarialaisen, rodun tutkimista ja sen nojalla sitten elämänarvoitusten ratkaisemista.

Tahdon mainita lyhyesti kolme kohtaa kreivi Kalergin filosofiasta. Puhun ensin hänen moralikäsitteistään, hänen moralistaan, sitten hänen käsityksestään miehen ja naisen eli sukupuolien suhteesta toisiinsa ja niiden tehtävästä ja

kolmanneksi hänen käsityksestään Europan pelastamisesta ja pelastuksen toimeenpanemisesta.

Kreivi Kalergi sanoo, että tuhannen vuoden aikana, niin sanottuna kristillisenä aikana, tämä eurooppalainen rotu oppi tukahduttamaan omaa itseään ja katselemaan aivan uutta ihannetta, joka sille oli annettu. Ja mikä oli tämä uusi siveellinen ihanne, joka asetettiin jokaisen eurooppalaisen yksilön eteen? Se oli kristinuskon tai paremmin kristillisen kirkon näyttämä ihanne, ja se ihanne oli ihminen, joka pyrkii pyhyyteen, pyhimykseksi, joka kieltäytyy kaikesta, alistuu kaikkeen, ottaa vastaan sortoa, vainoja ja mitä tahansa, nöyrästi alistuen, joka luopuu rikkaudesta, omaisuudesta, toisten hyväksi, kunnian- ja vallanhimosta ja kaikesta, mikä voi ihmistä houkutellessa tässä näkyväisessä maailmassa, joka kieltäytyy kaikesta aistillisuudesta, sukupuolielämästä ja kaikesta, mikä on inhimillinen elämä. Semmoinen pyhimysihanne annettiin eurooppalaisille rodulle, ja eurooppalainen rotu koetti tuhannen vuoden aikana tukahduttaa kaiken muun itsessään ja katsella vain tätä pyhimysihannetta. Tämän ihanteen valossa ei ole miehiä ja naisia, vaan ainoastaan sieluja, ihmisiä. Puhuttiin sentähden aina veljeydestä, kaikki ihmiset ovat veljiä. Ja ihmiset täällä Euroopassa tottuivat jo siihen, että jos he eivät itse osanneet olla täydellisiä pyhimyksiä, niinkuin hyvin harvat ihmiset aina ovat osanneet, niin he kuitenkin aina koettivat enemmän tai vähemmän näyttää pyhiltä, heille kasvoi semmoinen tapa, tottumus, että täytyi näyttää pyhemmältä ja siveellisemmältä kuin mitä oli, täytyi olla enemmän tai vähemmän ulkokullattu ja myöntää, että kaikki inhimilliset himot ovat vääriä, ei ole mitään muuta oikeaa, kuin tuo kirkon näyttämä pyhimysihanne. Sentähden ihmiset sielussaan joutuivat merkillisiin ristiriitoihin Euroopassa, ne kaikki tunsivat haluavansa elää toisella tavalla ja olivat siihen pakoitettut luontonsa pakosta, mutta samalla myönsivät, että papeilla yksin oli oikea käsitys siitä, mikä oikea oli, kaikkien muiden täytyi alistua, myöntäjä ja tunnustaa

syntinsä. Mitään ratkaisua ei saavutettu, ainoastaan jotkut ihmiset onnistuivat siinä määrin tukahduttamaan persoonalliset tunteensa ja halunsa, että heistä tuli pyhimyksiä, jolloin ei ollut mitään eroa miehen ja naisen välillä, pyhä mies oli vain pyhimys ilman mitään sukua. Ja sitten, kun oli kulunut tuhat vuotta tämmöisessä vaikeudessa, tuli renesanssi, ja se toi mukanaan ristiretket, jotka taas toivat tiedon vanhoista kulttuureista. Ihmiset pääsivät silloin selville, että oli hyvin vanhoja kulttuureja, esim. kreikkalainen, jossa ei tukahdutettu mitään, vaan jossa koetettiin olla niin inhimillisiä kuin mahdollista. Sentähden renesanssi toi mukanaan humanisuuden. Nyt huomattiin, että oli ollut ennen kreikkalainen kulttuuri, joka oli saavuttanut erinomaisen kauniita tuloksia, mutta jossa ei ollut mitään pyhimystarkoitusta. Ja vähitellen sitten eurooppalaisen ihmisen sielu alkoi napista. Myöhemmin syntyi tieteellinen tutkimus, ja vähitellen on uskon valta murrettu. Nyt ei ole enää uskoa sillä tavalla kuin keskiajalla, vaan nyt ihminen pyrkii ymmärtämään ja pyrkii tietoon, hän elää kummallisessa ristiriitaisuuden tilassa, suuressa sisällisessä konfliktissa, sillä hän huomaa, että pitkin matkaa ovat kaikki eurooppalaiset eläneet toisella tavalla ja he ovat oppineet ajattelemaan, että se elämä on huonoa ja syntistä. Mutta nyt, kun on ruvettu epäilemään kirkon uskon pätevyyttä, on myös ruvettu epäilemään tavallisen elämän syntisyyttä. Ja maailmansodan jälkeen on nuorelle polvelle selvinnyt, ettei vanha polvi kaikkine auktoriteetteineen ja uskontoineen ole ollenkaan osannut ohjata maailmaa, vaan ajoi ihmiskunnan hirmuiseen verilöylyyn, ei osannut estää ihmisiä tuolla tavalla tuhoamasta toisiaan. Sentähden nuori polvi on kovasti vieraantunut vanhoista ihmisistä, se kauhistuu vanhojen viisautta, joka on osoittautunut mitä äärettömämmäksi tyhmyydeksi. Sentähden nuori polvi tahtoo kulkea uusia teitä, se ei välitä mitään vanhoista ja heidän n.s. viisaasta typeryydestään.

Koko asia, sanoo Kalergi, on ratkaistavissa ainoastaan siten, että turvaudutaan siihen ainoaan pätevään moraliin, joka on

olemassa itsestään elämässä, joka eri roduissa on ehkä erilaista, mutta joka eurooppalaisessa rodussa on hyvin päivänselvästi kirjoitettu jokaisen yksilön vereen, sisäiseen ihmiseen. On turvauduttava siihen moraliseen vaistoon, mikä on ihmisessä. Kalergi sanoo, ettei sitä voi perustella logiikalla. Jos moralia koetetaan perustaa logilliselle ajattelulle, silloin elämän morali kaataa kumoon logiikan moralin. Jos elämän takana on semmoisia voimia, joita voidaan sanoa moralisiksi, silloin ne puhkeavat itsestään näkyviin ihmisessä, ja ihmisten tehtävänä on vain kuunnella sitä elämän vaistoa, joka heissä puhuu. Jos ihmiset kuuntelevat oman olemuksensa moralisia vaistoja, silloin he pääsevät kiinni semmoisesta siveysopista, johon ne tuntevat ilman muuta uskovansa.

Kreivi Kalergi sanoo: kun elämää katselee ja tarkastelee ihmisiä tässä eurooppalaisessa rodussa, niin on olemassa neljä käskyä, jotka tulevat ihmisiä vastaan elämän omasta koulusta. Ne ovat: ole terve, ole vahva, voimakas, ole kaunis ja ole puhdas. Ei kukaan ihminen usko siihen, että hänen pitäisi olla sairas tai että ihmiskunta on luotu sitä varten, että se sairastelisi, päinvastoin jokainen ihminen tuntee sisässään vaistomaisesti, että hänen täytyy päästä sairaudesta ja pysyä terveenä, se on hänen luonnollinen tilansa. Terveys on jotain, joka kuuluu itse elämään, sairaus on siitä poikkeus, sairaus on luonnotonta, terveys on luonnollista. Sentähden, kun sanotaan ihmiselle: ole terve! – niin se kaikuu jokaisen ihmisen sisässä. Se, että sairautta on olemassa, se on meidän yhteistä kohtaloa, karmaa. Kalergi ei käytä sanaa „karma“, mutta me voimme niin sanoa. Ja Kalergi sanoo, että jollemme pelasta tätä eurooppalaista sielua, uhkaa Europan jokaista yksilöä hysteria ja hulluus, ihminen tulee joko hysteriseksi tai täydellisesti hulluksi. Mutta jokainen ymmärtää, että ihmisen tehtävä on olla terve, pyrkiä terveyteen, jos on sairas ja pysytellä terveenä, jos on sitä.

Ja kun toinen käsky kuuluu; ole vahva! – niin sekin on jotain, joka kaikuu ainakin meidän miesten ja poikien sisässä. Ei

nuorelle pojalle koulussa tarvitse selittää, mitä varten hänen täytyy olla vahva ja väkevä ja voimakas. Se on niin luonnollinen vaisto hänessä, että hän sitä tahtoo olla. Jos esim. sanoo nuorelle pojalle: et saa varastaa —, silloin hän heti miettii asiaa ja kysyy itseltään: miksi ei saa varastaa? Kalergin mielestä on melkein vaarallista opettaa semmoista, joka ei ole aivan luonnollista. Puhdas, terve ihminen ei varasta, hänellä ei ole siihen mitään halua, mutta kieltää varastamasta, ennenkuin on tehty ihmisille mahdolliseksi olla terveitä, on tuulesta temmattu.

Samoin, kun sanotaan: ole kaunis! — niin tämän ymmärtää myös ihminen aivan sisimmässä sielussaan, jos eivät pojat ja miehet huomaisi sitä, niin jokainen nuori tyttö ymmärtää sen ilman muuta, hänelle ei tarvitse selittää, miksi hänen pitää olla kaunis, se on elämän tahto, hänen oma tahtonsa. Mutta jos hänelle sanotaan: älä valehtele! — niin hän miettii, että välistä on välttämätöntä valehdella. Mutta ei hän koskaan epäile sitä, että hänen pitäisi olla kaunis.

Ja neljäs käsky: ole puhdas! — on käsky, jonka tärkeyttä alamme ymmärtää. Nyt jo pyritään ruumiilliseen puhtauteen, kaikki ihmiset myöntävät, että ruumiillinen puhtaus on hyvä asia, vaikkeivat vielä kaikki kansat harrasta yhtä paljon ruumiillista puhtautta. Keskiajalla ei ymmärretty ollenkaan ruumiillista puhtautta. Kun luemme keskiajasta ja sen ajan ihmisten kauniista ja loistavista puvuista, niin se lumoo meidän fantasiaamme, mutta ihminen ei silloin ymmärtänyt, että kauneus ja puhtaus pitää olla myös ruumiissa, hän ymmärsi vaan, että vaatteiden tulee olla puhtaita. Ihmisen ruumis oli silloin kaikkea muuta kuin puhdas, sen ymmärrämme, kun luemme historiaa. Se hyvin runollinen aika olisi saattanut olla hirvuisen nykyajan ihmiselle, jos hän olisi sinne joutunut, sentähden, että hajut olivat silloin hyvin ikäviä. Hovissa ja hienoissa linnoissa koetettiin niitä tukahduttaa keinotekoisilla hyvillä hajuilla ja tuoksuilla, mutta sehän olisi nykyajan ihmisten mielestä paha. Kaikenlainen siivottomuus fyysisessä elämässä oli keskiajalla vallalla. Eihän

meidän tarvitse mennä detaljeihin, vaikka monet yksityiskohdat siitä elämästä voivat muistua mieleen. Nyt ihmiset jo ymmärtävät, että ruumiillinen puhtaus on välttämätön ehto elämässä. Ja Kalergi lisää, että nämä elämänskäskyt eivät tietysti ole paljaastaan ruumista koskevia käskyjä, ne koskevat ihmisen ajatuselämää, mieltä, henkeä ja myöskin hänen luonnettaan. Niinpä hän nimenomaan sanoo näistä eri käskyistä: terveyden käsky vaatii ruumiilta terveyttä ja hedelmällisyyttä, mieleltä, ajatukselta, taas vaatii tervettä järkeä, luonteelta luonteen raittiutta, vaistojen ja omantunnon raittiutta, myöskin velvollisuutta, äitiyttä. Vahvuuden käsky taas vaatii ruumiilta voimaa, hengeltä, mieleltä, ajatukselta ajatuksen voimaa, terävyyttä, viisautta, mielikuvitusta, fantasiaa, arvostelukykyä. Ja luonteelta se vaatii luonteenlujuutta, teon voimaa, varmuutta, urhoollisuutta, itsehillintää, kestävyyttä, rohkeutta, rakkauden voimaa, jalomielisyyttä. Kauneuden käsky vaatii ruumiilta kauneutta, suloa, joustavuutta, taitavuutta, hengeltä, mieleltä, ajatukselta: viisautta, harmoniaa, kauneudenvaistoa, hyvää makua. Luonteelta: jaloutta, mielen suuruutta, ylpeyttä, ei ylpeyttä pahassa merkityksessä, ylevämielisyyttä, rehellisyyttä, ritarillisuutta, kohteliaisuutta. Ja puhtauden käsky vaatii ruumiilta tietysti puhtautta hengeltä, ajatukselta, mieleltä kirkkautta, luonteelta puhtautta, siveyttä, kainoutta, totuudenmukaisuutta, sitä, että aina pysyy totuudessa. Siihen puhtauteen kuuluu vielä koskemattomuus, en tiedä, onko suomenkielessä siihen vastaavaa sanaa, mutta ruotsiksi se on kyskhet. „Kysk“ on semmoinen ihminen, joka pitää ruumiinsa pyhänä ja puhtaana, sukupuolisesti koskemattomana ja joka sitten vielä kaikessa käytöksessään on erinomaisen puhdas ja hieno ja siveä ja kaikkea, mitä tuo sana tarkoittaa.

Jos otamme näiden käskyjen vastakohdat, siis sairauden, heikkouden, rumuuden ja siveettömyyden, saastaisuuden, niin silloin selvästi näemme, kuinka ei kukaan ihminen rakasta näitä vastakohtia. Ihminen on luonnostaan hyvä, sanoo Kalergi,

sentähden hän rakastaa juuri näitä neljää oikeaa vaistoa, luonnon pakosta hän niitä rakastaa.